

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
BLUES

RUXANDRA
NOVAC

Alwarda

This technique goes back to the reformation at least, when Catholics lost faith in their pope and the men publicly beat themselves with chains, though the Vatican archives stated that women did self-harming behavior „in private“.

(S. Levenkron)

Through industrialization, both the human bodies of the workers and the landscape came to serve the needs of industrial capital, and women and men experienced this in very different ways, with men working in the factories, and women, by and large, staying at home, restricted to the private sphere.

(K. Thompson – *The Rise and Fall of Detroit*)

1 cali

Dimineața în noiembrie marea își aduce mizeriile ei, din california și din canada direct în sînge. Insulele se îndepărtează una de alta, apa urcă încet în structură, cu capul dat pe spate, să fie luată direct în plin, ca un val de petrol, stricînd istoria personală, inversînd echilibrul. Un triunghi violet se întinde pe frunte, e întors pe jumătate, deviat de la structură, dar căutînd-o, ars de lumină, cu disperare — cu disperare, pe față.

Desigur sînt sisteme de protecție care se autogenerază și cad. Direct în inima mea lichidă, în inima mea făcută din mătasea babilonului, răsfrîntă pe margini sub acid. Într-o mișcare de la nord la sud, sub o rotiță de fier care coboară pe stern, pregătindu-te pentru ce e mai rău, dar nimic nu e rău, o mișcare lentă care închide orizontul, foarte precisă, de la nord la sud, care arde siguranțele una cîte una.

2 bucureștiromania

Sînt în capitala lumii, a inimii mele, după trei zile de agitație tăcută. Nu e locul meu aici. Prietenii mei vor muri, va fi ca și cum n-am fi existat vreodată. Suferă deja, știu că în mare măsură e vorba de mecanisme ale adaptării funcționale doar pe jumătate, jumătatea greșită, cea care dă un gust de benzină în gură. Am studiat asta timp de șapte ani, între 1999 și 2006, zi de zi, cu atenție. Mecanisme deviate, mici fisuri genetice, plus mai nou durerea fizică și o mică absență undeva în spate, mică, dar pentru totdeauna. Durerea fizică ajută. Am învățat că trebuie să provoci durerea undeva ca să o anulezi în altă parte. Ca un fel de vopsea neagră care se scurge dintr-un punct în altul. Din tîmple la claviculă, la ischium, apoi din nou, metodic, la cele treisprezece oase ale feței. Sînt punctele care se văd din avioane de fapt, invadînd harta. Apoi mă întorc. Camera e albă, fereastra se aburește de la respirație, explodează de la respirație. Trebuie să provoci durerea. Camera e albă, plutește deasupra orașului, suspendată din iunie 2006, deasupra orașului. Adorm, mă trezesc, adorm din nou.

3 hafniristanbul

Cum să obții căldură cînd nu îți e proprie căldura. Să faci baie în fluvii și în mare. Să porți pelicula de apă peste tot, ca să te protejeze de atingeri, atingerile sînt accidente. Se explică simplu, e o poveste de o simplitate incredibilă, a celor făcuți să înainteze cu capul în jos, cu musculatura proastă, în competiție. Cruzimea tăcută, singura ta armă, folosită numai pentru tine și cei apropiați. Împotriva ta, creînd rețele dificile, ultramultiplicate, cîmpuri magnetice dureroase, ducîndu-te departe, oriunde vrei, în asia și în australia și în cosmos. Mă gîndesc la cerul violet sfișietor, al pămînturilor virgine și al orașelor haotice, zdrobite de chimie. În afara lor, cele obișnuite, orașele care se repară, foarte încet, și care nu contează pentru nimeni. Sînt atîtea grade între cald și rece, trebuie să îl găsești pe cel precis, al tău, toată viața ta depinde de asta. E un secret pe care îl știi de fapt, l-ai știut tot timpul, se evaporă cu apa de pe piele, la reflux, printre plantele roșii, apoi argintii.

4 anver

În fostele vămi dintre țări instalaseră laboratoarele secrete în care produceau somnul pentru diferiți oameni din lume cărora le era greu să se susțină în timpul zilei. Am ajuns acolo în una dintre călătoriile noastre, foarte, foarte încet, cu farurile stinse, pantere mici salivând după substanță, prin hangare din belgia.

Sub fotografie, sub hartă era un val de căldură pe care îl simt și acum

albastru-închis, toxic, o catifea arsă pe margini.

Ești în structură și se desfășoară în limite

Pielea luminează. Nu te recunoști în persoana ta. Viitorul e fix. A început, poate că nu îți dai seama încă.

Între timp erau toți cîmpuri termice. În forme umane la început, apoi diluate, alcătuint, suprapunînd. Cineva care este ca tine, dar mult mai mare decît tine.